

Uitvaart focus

Het is zaterdag 13.55 uur. Mijn wekker is om 13.45 uur afgegaan. De tijd dat ik van kantoor moet vertrekken naar Vlissingen voor het opstarten van een uitvaart vanuit het uitvaartcentrum. Een simpele rekensom leert dus dat ik 10 minuten te laat ben. Mijn telefoongesprek met Frank gaat over de aanpassingen aan het concept van de rouwkaart waardoor ik later vertrek dan gepland. Er schijnt een mooi zonnetje onderweg, al is het venijnig koud buiten. Vanuit Bergen op Zoom ontvang ik een appje dat de tussenstand met de Markizaten in de rust 1-1 is en het berekoud is.

Wil je Alexandra
uitnodigen voor een
voorregeling van een uitvaart?
Vraag deze aan via
info@uitvaartinzeeland.nl

Alexandra Markusse (1974),
uitvaartondernemer en Mindful
Analyst bij www.schrijfmoed.nu.

Op de weg is het druk en Goes uit is met een beetje haast niet te doen, omdat twee rijstroken naar één strook samen wordt gevoegd. "Beetje gas erop", denk ik, maar een elektrische Mercedes auto is toch sneller dan mijn benzine GLB. En mijn voorgangers rijden als een krant. Van die zondagsrijders. Je kent ze wel. Eindelijk kan ik op links een beetje doorrijden en met het liedje "Ik heb die bon gepakt" in mijn hoofd accepteer ik een eventuele boete. Wel kijk ik links en rechts om me heen of ik toch geen flitspalen zie, want het zou toch zonde van het geld zijn. Ik rijd zo'n 35 km per uur te hard. Ik voel me niet gehaast, maar gefocust. In 15 minuten ben ik toch maar mooi van Goes in Vlissingen terechtgekomen. En uiteindelijk ben ik nog twintig minuten vroeger voor we vertrekken met de rouwstoet. De rouwauto staat er al en dat is voor mij een teken dat ik toch te laat ben, want de rouwauto ben ik altijd voor. We zetten samen de overledene in de auto en controleren of de papieren kloppen met de kistregistratie. Het klopt. We ruimen de spullen netjes op en staan klaar de familie te ontvangen. De chauffeur zegt: "Nog even m'n bril poetsen. Ik ging net tien minuten te laat weg, omdat ik nog meehielp met een verzorging en dat liep een beetje uit." Ik lach naar hem, omdat ik mezelf herken en mijn vrouw met het lint van het door de familie zelfgemaakte rouwboeket plankgas onderweg is van Goes naar Middelburg.

Die opdracht ging wel met haast, want alles moet tenslotte kloppen. Aan de telefoon zeg ik tegen haar: "Als het moet, mag ook jij een bon pakken". We lachen er samen om. Maar de week erop lachen we minder hard als ik net na Kruiningen richting Bergen op Zoom geflitst wordt met een snelheid van 45 km per uur te hard.

'Er was een half uur om met het lint van Goes naar Middelburg te komen'

Ze was met onze zoon en met de winst van 1-3 thuisgekomen en ze hadden samen gegeten. De middag zou rustig voor hen verlopen. Ze zou op het gemakje onze jongste zoon naar opa en oma brengen. Bij opa en oma konden onze kinderen 's avonds eten, omdat er een rouwbezoek was in Zierikzee en ik op dat moment nog in Middelburg was met de condoleance. Nu moest ze haast maken. Er was een halfuur om met het lint van Goes naar Middelburg te komen. Dus snel omkleden en gaan. Onze zoon werd op z'n sokken buiten gezet en moest zelf buiten z'n schoenen aantrekken en op de fiets naar opa en oma gaan. Terwijl hij nog in de tuin op een tuinstoel zijn schoenen aantrok, sloot ze de achterdeur en reed alvast in de richting van Goes. En nee, daar voel je jezelf als moeder niet goed bij, maar voor gevoel is even geen ruimte. Ook niet als hij tegenspuutert zoals ik me herinner dat ik zelf ook als kind deed. "Ik heb mama al twee dagen niet gezien.

En jij bent er ook amper en als je er bent dan ben je aan het bellen of appen voor het werk." Terwijl hij kapper wil worden, gloort er bij mij een sprankje hoop. De oudste werkt tenslotte ook op zaterdag bij het crematorium als zaterdagkracht. Toen ik vrijdag bij het crematorium in Goes gelijktijdig aankwam met René zei hij: "Eejj oe ist?" "Goed, en met jou?" "Ja ook goed. Ik heb er een leuke nieuwe collega bij." "Dat kleine knaapje van 16?", vroeg ik lachend. "Ja joh, scheid uit. Het zou m'n kleinzoon kunnen zijn. Maar leuk hoor. Heel leuk. Hij had net niet zo'n makkelijke dag om ingewerkt te worden...." Toen stopte ons gesprek omdat de overledene, die ik kwam ophalen, naar de rouwauto gebracht werd, maar ik glom van oor tot oor.

Ze zijn gelukkig zeldzaam, de 'hell-of-a-week-weken' waarin we met de beschikbare tijd spelen. Maar als ze er zijn, kun je er maar beter mee flirten dan ermee vechten. En spelen met de tijd wordt het. Ik app na een nacht met drie meldingen van overlijden vroeg in de ochtend naar Manja, onze vriendin, dat we in plaats van zaterdag zondag naar haar verjaardag komen. Als dat uitkomt natuurlijk. "Dat snappen we. Natuurlijk zijn jullie zondag welkom", appt ze terug. En met hetzelfde gemak gaan onze theaterkaartjes voor het Theaterconcert van Waylon (gewoon Willem) op TicketSwap, waar we overigens niet vanaf komen en schuif ik mijn tandartsbezoek voor mijn afgebroken kies op. Met paracetamol verbijt ik de pijn. We bijten ons door het werk en blijven lachen.

De rouwstoet is onder mijn leiding vertrokken en ik rijd voor de stoet uit om ze bij het crematorium in Middelburg te kunnen ontvangen. Als ik aan kom rijden, zie ik een zwarte rouwauto op de lange oprijlaan stilstaan. Er formeert zich achter de rouwauto een groep mensen en er stappen nog mensen uit auto's die op het parkeerterrein staan en ook aansluiten achter de wachtende rouwauto. Even slaat de schrik om mijn hart en zijn mijn snelle gedachten: "Ben ik te vroeg? Heb ik de tijd van de crematie wel goed aangevraagd? Kloppen mijn papieren met mijn agenda? Wat doet deze auto met al die mensen hier? Is er een dubbele crematie geboekt?" Snel bel ik met mijn chauffeur van de rouwauto en vraag of hij zijn al verminderde snelheid nog meer wil matigen, omdat er een rouwstoet op de oprijlaan staat en ik deze niet wil doorkruisen en uit moet zoeken wat hier aan de hand is. Ik controleer mijn papieren

met mijn agenda en twijfel er geen seconde meer aan dat de rouwauto die er al staat niet op de juiste tijd binnenkomt. Buiten zie ik twee medewerkers van het crematorium staan. Meteen vragen ze mij: "Komen jou mensen via de voorkant of achterkant naar binnen?" Ik begrijp dat zij vermoeden dat de auto die er staat mijn auto is. Waarop ik antwoord: "Dit is niet mijn rouwstoet". En vraag: "Wat is hier aan de hand en wat gaan we eraan doen, want mijn auto staat om de hoek met drie volgauto's". Meteen is de conclusie dat de 'vreemde' auto de auto van de technische crematie is. Anderhalf uur te vroeg. De auto wordt door de medewerkers gemaand door te rijden, omdat hij veel te vroeg is en tegen alle afspraken in nabestaanden meebrengt met een technische crematie. Om nog wat extra tijd te winnen, ga ik halverwege de oprijlaan mijn stoet tegemoet. We lopen daarna rustig naar de ingang van het crematorium. Alsof er niks gebeurd is.

”
Waarop ik
antwoord:
“dit is niet mijn
rouwstoet.”

'Als ik tegen half zeven naar huis rijdt regent het pijpenstelen'

Ik zie de medewerker van het crematorium en de voorganger al onder de luifel staan en mijn vrouw aankomen met het lint voor de bloemen. Zo komt alles samen en zijn we precies op tijd in de familiekamer waar de naaste gezinsleden even kunnen acclimatiseren voordat het rouwbezoek en de afscheidsceremonie begint.

Bij het voorbereiden van de aula zie ik her en der kartonnetjes onder en op de stoelen liggen die ik niet helemaal thuis kan brengen. Zijn het bidprentjes? Of wat is het? Ik loop ernaartoe en raap ze op. "Reclame van de concurrent?", vraagt de voorganger. "Ik weet het niet", zeg ik, maar het staat zo slordig. Alsof er geen tijd was om de aula even schoon te maken voor de volgende plechtigheid", zeg ik. Het zijn lege omhulsels en een enkel omhulsel met daarin drie zakdoekjes. Drie zakdoekjes in een kartonnetje. Alsof ik mijn moeder hoor zeggen: "Ophouden met huilen." Voordat we beginnen vraag ik nog even kort aan de voorganger of hij oké is. Tijdens de voorbereiding naar dit afscheid liet hij me weten dat hij spreekt voor familieleden uit z'n vorig leven. "Voor m'n scheiding", appt hij. Nu zou ik er zelf niet aan moeten denken voor te gaan voor mensen uit m'n vorig leven. En toch, als het moet, doe je alles in dit vak. Wat dat precies is en hoe dat precies werkt? Toch wil ik er aandacht en oog voor hebben. Hoe kort ook, want het is twee voor twaalf.

Eigenlijk is mijn vraag een bemoediging voor hem. Even checken hoe hij erin staat. En terwijl ik al naar de deur loop om de deuren van de zaal te openen hoor ik: "Ja goed hoor, ik kan het goed scheiden en hier staan". De aulamedewerkerster vraagt mij of ze nog even een kwartiertje iets kan gaan drinken, want ze is al vanaf 7 uur zonder pauze in de weer. "Niet klagen, maar dragen" schiet door mijn hoofd. Maar dat zeg ik natuurlijk niet. Dat is meer mijn mantra. "Ga lekker nog even wat drinken. Als je maar om 15.45 uur terug bent", zeg ik lachend en licht dwingend tegelijk. De afscheidsceremonie is mooi en de mensen gaan tevreden aan de borrel. Zelfs de ex van de voorganger is tevreden met de ceremonie. Tegen wie het maar horen wil, zegt ze misschien een beetje ongemakkelijk: "Dat is mijn ex". Je voelt onder de groep de waardering voor de voorganger en eigenlijk houden ze allemaal nog van deze man. En dat snap ik wel. Als ik tegen half zeven naar huis rijd, regent het pijpenstelen. Ik zie op de weg geen hand voor ogen en compenseer mijn snelheid met hoe ik vertrok. 76 km per uur staat er op de teller. Toch aardig wat kilometers gemaakt in vijf dagen: 837 km zie ik op het dashboard naast mijn snelheid. Voor iemand die veel autorijdt, zijn deze kilometers een lachertje, maar in Zeeland tussen Wemeldinge, Goes, Vlissingen en Zierikzee kun je dus in vijf dagen behoorlijk wat kilometers vreten. Daar verslikt de KNVB zich bij het plannen van voetbalwedstrijden ook vaak in. Stavenisse ligt zeker in Zeeland, maar is wel 48 minuten rijden.

Zelf houd ik van het weidse, de landbouwakkers, de wind en het water, de verschillende eilanden van Zeeland. De verscheidenheid aan mensen, dialecten, gewoonten en rituelen. Tussendoor heb ik een nazorggesprek in Arнемuiden. We praten over Dien en haar liefde voor de ruim veertig dieren die ze in haar leven opving en verzorgde. Over haar huis dat vroeger café Halfweg was. Over de Rijksweg die vroeger langs het café van Goes naar Middelburg liep. Waar vrachtwagens stopten en dat je dat nog aan de grond naast het huis kunt zien. Dat er met paard en wagen gereden werd en dat Dien haar vader als groenteboer langs de deuren leurrede met paard en wagen. Dat Dien daar vast de liefde voor dieren heeft ontwikkeld, omdat ze gek op dat paard was. Uren zouden we nog kunnen praten. Als ik na anderhalf uur afscheid neem zegt Ronald, die een jongere broer van Johan Derksen zou kunnen zijn: "Tot ziens, je zal het wel druk hebben". Waarop ik zeg: "Het is net zo druk als je jezelf maakt". Daarna rijd ik door naar Noord-Beveland waar ik uitgenodigd ben voor een voorbespreking van een uitvaart omdat Adri ongeneeslijk ziek is. En dat laatste grijpt me aan, want ze is geen twintig meer, maar wel gewoon Adri, die we al jaren kennen. Een icoon uit de binnenstad van Goes. We zijn geen vrienden, maar beiden ondernemers en ondernemers hebben altijd een speciale band met elkaar. Terug op kantoor ontferm ik me over een bekende Nederlander, die bij de uitvaart van vrijdag tot de naaste familieleden behoort. Het is goed dat ze het zeggen, want zelf kan ik heel de week aan tafel zitten met Jeroen Nieuwenhuijze of in een ruimte zijn met Mattie Valk, maar bij die momenten ging er geen belletje rinkelen. Ja, Paskal Jacobsen, dat was destijds niet zo moeilijk, maar dat kwam misschien wel omdat wij op dezelfde school zaten. Of Teun Föhn, omdat iedereen bij de condoleance met hem op de foto wilde. Het schijnt bij deze BNN'er zo te zijn dat waar hij verschijnt iedereen boven op hem duikt. Ik informeer met een grap en een rol alle uitvaartlocaties "Laat die man met rust!"

'De drukste weken dagen je in dit vak uit. Laten zien wie jij diep vanbinnen bent.'

Op zondag app ik om 6.49 uur weer met Manja. Er is gisteravond een overlijden na euthanasie binnengekomen. Ik ben vandaag wel weer onder de pannen. Viona probeert te komen, maar zij moet om 16 uur thuis zijn, want dan komt de post rouwkaarten ophalen. En daar mogen ze wel vier uur over doen. Ik probeer nog even aan te komen vandaag, maar reken er niet te veel op. Hopelijk kan ik je dinsdag live feliciteren. Om 9.22 uur krijg ik een appje terug: het is goed hoor. En met een knipoog smiley: "Werk gaat voor het pleziertje. Ik ben niet van plan te verhuizen, dus kijk maar. Werk ze en laat je niet gek maken." Gelukkig laat ik me niet zo snel gek maken. Daar is wel meer voor nodig. Het is een uitdagende week. Dat wel, maar met de juiste focus wordt alles met uiterste precisie voor elkaar gebokst. Niemand die er iets van merkt. Behalve onze kinderen, opa en oma, Manja en mijn tandarts. De appeltaart wordt zondagavond door Manja aan de deur bezorgd. Ik denk dat hij anders dinsdag op is.

Spelen met de tijd. You love or you hate it. Er zit niks tussen. Je flirt of vecht ermee. Stervensdruk of doodstil. De drukste weken dagen je in dit vak uit. Laten zien wie jij diep vanbinnen bent. Ben je een doorzetter of een opgever? Een fluitser, klager of een snordrukker? Ben je accuraat, slordig of gefocust? Houd je alle ballen in de lucht of laat je er af en toe een vallen? Het legt ook meteen je lichamelijke en mentale conditie bloot. Ben je met drie meldingen in de nacht, zes uitvaarten die week fit genoeg? Kun je onder druk presteren? Neem je met minder genoeg en ga je tot het uiterste? Verman je jezelf? Het is net Special Forces: de sterkste overwint en je kunt veel meer dan je denkt. Laat mij maar flirten.

Alexandra Markhugse

